

ANTIFA REPORT #18

Έκδοση δρόμου της αντιφασιστικής συνέλευσης antifa selanik / Νοέμβριος 2019 / τεύχος 18

ΑΝΤΙΦΑ

γιατί εδώ και καιρό έχουμε συνειδητοποιήσει πως ο φασισμός (με ή χωρίς σβάστικα) έχει απλωθεί σε όλες τις πτυχές της ζωής μας.

ΣΕΛΑΝΙΚ

(η τούρκικη ονομασία της Θεσσαλονίκης),
γιατί σε πείσμα των ελληναράδων
θα υπενθυμίζουμε ό,τι σ' αυτή την πόλη
πάντα ζούσαν άνθρωποι διαφορετικών
εθνικοτήτων που ήξεραν να συμβιώνουν
και να πολεμούν μαζί.

Δεν έχουμε καμία σχέση και είμαστε εκθρικοί
με κόμματα, παπαδαριά, μαφίες (κάθε είδους)
και media.

- Αν κάποιος ψηθεί να επικοινωνήσει μαζί μας
μπορεί να μας στείλει mail στο:
antifasln@yahoo.gr

- Το ηλεκτρονικό αρχείο της συνέλευσης μπορείς
να το βρείς στο: <https://antifasln.wordpress.com>

- Το antifa report #18 τυπώθηκε απο την
τυπογραφική κολληκτίβα Druck! τον Νοέμβριο
του 2019, σε 2000 αντίτυπα.

- Μοιράζεται σε σχολεία της Θεσσαλονίκης,
στέκια, καταλήψεις και antifa συναυλίες.

Καλό πάσχα είπαμε; (ή “τα αυγά έχει πλάκα να τα σπας όλο το χρόνο”)

Ακολουθεί ένα πολύ μικρό flashback από κορυφαίες στιγμές του ελληνικού κοινοβουλευτισμού. Ένας τύπος, viral πριν καν το viral υπάρξει σαν λέξη, πιο γραφικός και από τα σοκάκια της άνω πόλης, βρέθηκε εντελώς εξαφανικά από το 0,6% στη βουλή με ποσοστό 3,43% και έπειτα εξαφανίστηκε (ένωση κεντρών). Ένα περιοδεύον σακίδιο πλάτης, χωρίς να καταλάβει ποτέ κανείς τι ήθελε να μας πει, από το πουθενά προσπέρασε το κόμμα του λαού, στρογγυλοκάθησε κοντά στο 6% για 2 τετραετίες και έπειτα εξαφανίστηκε (ποτάμι). Ένας πλσασίε πυροβολημένων βιβλίων, ξεχασμένος μέχρι και από τα στελέχη της ΝΔ, πήρε τώρα 3,7% (αναμένουμε να εξαφανιστεί κι αυτός).

Όταν συμβαίνουν όλα αυτά, όποιος στην πτώση της χρυσής αυγής βλέπει μεγάλη αντιφασιστική νίκη είναι ή επικίνδυνα αφελής ή επικίνδυνα ύποπτος.

Τα αυγά, από τις τρύπες όπου ήταν κλεισμένοι ρουφώντας κρεατίνες με το κιλό, βρέθηκαν πρώτες μούρες στη βουλή, αλλά και στο δρόμο να (προσπαθούν να) επιβάλουν τη δημόσια τάξη. Αυτό συνέβη τόσο εξαφανικά, όσο και μεθοδικά. Ήταν τότε που τα όλα τα κανάλια τους είχαν πρώτο θέμα: είτε να περνάνε γιαγιάδες από τον δρόμο είτε να κάνουν τσαμπουκάδες. Ήταν τότε που τα αφεντικά ξεκίνησαν την επίθεση απέναντι στην εργατική τάξη με το κωδικό όνομα «δημόσιο χρέος» ή «μνημόνιο»*. Τότε ακριβώς χρειαζόταν το ελληνικό κράτος κάποιους τύπους να μας πείσουν ότι η φτώχεια έκανε τον λαό φασίστα (sic), ότι για όλα μας τα προβλήματα φταίνε οι μετανάστες. Κάποιους τύπους να οργανώσουν τη ρατσιστική βία, μέρος της μαφιόζικης οικονομίας και να δέρνουν μετανάστες (ή και ντόπιους αγωνιστές) όπου τους βρίσκουν ανυπεράσπιστους. Αυτό το τελευταίο δεν συνέβη και πολύ, βέβαια, γιατί στις πολυεθνικές γειτονιές μας φάπες τρώγανε κυρίως αυτοί...

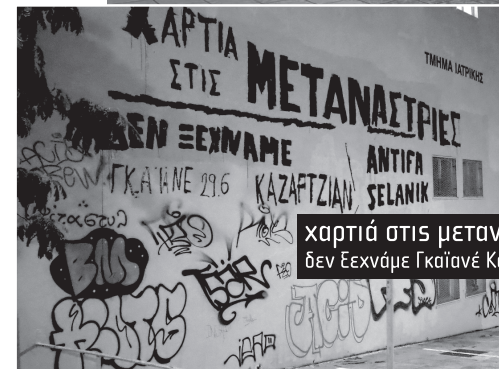
Αυτάς ήταν με απλά λόγια ο ρόλος της χρυσής αυγής. Μετά τη δολοφονία του Kifah-p και την υποχώρηση των εργατικών αγώνων,

*Τότε όπως τυχαίως ιδρύθηκαν και τα νέα σώματα της αστυνομίας, οι ΔΙΑΣ και η ΔΕΛΤΑ

η ΧΑ άρχισε να μην έχει λόγω ύπαρξης. Η κοινοβουλευτική της υπόσταση δεν της επέτρεπε να διαφημίζει τη βιαιότητά της. Το κράτος, μέσα από τα νέα σώματα ασφαλείας, ανέλαβε αυτοπροσώπως την επιβολή της τάξης και “ασφάλειας” χωρίς να χρειάζεται κάποιον “μπροστινό”. Η παρανομοποίηση των μεταναστών έχει πλέον εγκαθιδρυθεί στα μυαλά και στην πράξη.

Και εμείς γιατί γκρινιάζουμε; Γιατί δυστυχώς ο φασισμός δεν είναι (μόνο) η ΧΑ. Και αν αυτοί οι τύποι είναι θέμα χρόνου να ξεχαστούν, θα εμφανιστούν άλλοι στη θέση τους (ή οι ίδιοι με άλλο περιτύλιγμα), αν κριθεί απαραίτητο. Φασίστες στην ελληνική κοινωνία υπάρχουν πολλοί, το θέμα είναι αν θα τους αφήσουμε να βγαίνουν από τις τρύπες τους.

χαρτιά στους μετανάστες κλωτσιές στους ρατσιστές

χαρτιά στις μετανάστριες
δεν εξηγάμε Γκαϊανέ Καρατζιάν 29.6.19

Το έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας μοιράζεται χέρι με χέρι στα σχολεία τα τελευταία 7 χρόνια από τη συνέλευση antifa selanik. Είναι η προσπάθειά μας να έχουμε μία σταθερή παρουσία με αντιφασιστικό λόγο σε σχολεία της πόλης. Αν γίναμε λίγο σοφότεροι είναι γιατί πλέον γνωρίζουμε καλά ότι οι μαθητές και οι μαθήτριες δεν είναι ουδέτερα υποκείμενα που κουβαλάνε το κουφάρι τους κάθε πρωί στην προσευχή. Ούτε εμείς είμαστε και ούτε πρόκειται να ισχυριστούμε ποτέ ότι αυτά που γράφουμε είναι αντικειμενικά. Είμαστε μέρος της πολυεθνικής εργατικής τάξης και μιλάμε από αυτή τη θέση και με βάση τα συμφέροντά μας. Όχι με βάση κάποιο προσωπικό, εθνικό, θρησκευτικό, οικονομικό συμφέρον.

Πολλές και πολλοί από εσάς, είτε θα πάτε σε κάποια σχολή είτε όχι, αργά ή γρήγορα θα συνειδητοποιήσετε τι πάει να πει να δουλεύεις για να τα βγάζεις πέρα. Τι πάει να πει ότι κάποιοι συμμαθητές θα γίνουν τα αυριανά αφεντικά σου, ότι κάποιοι θα έχουν μπλε ταυτότητα και θα βρίσκουν καλύτερες δουλειές, ότι τα κορίτσια θα χάνουν τουλάχιστον δύο ώρες από τη ζωή τους κάθε μέρα γιατί το αφεντικό δεν τις θέλει άβαφες. Άλλες και άλλοι, είμαστε σίγουροι, έχουν ήδη συνειδητοποιήσει πολλά περισσότερα. Ευτυχώς, έχουμε συναντήσει ένα κάρο παιδιά που δεν ψήνονται να το βουλώνουν, να κοιτάνε τη δουλίτσα τους και να αφήνουν τους φασίστες να τους υποτιμούν για χάρη των αφεντικών.

Αυτό το κείμενο λοιπόν απευθύνεται σ' αυτές τις μαθήτριες και τους μαθητές που ξέρουν γιατί είναι αντιφάδες. Βρείτε τις φίλες και τους φίλους που δεν έχουν καμία όρεξη να τρώνε στη μάπα φασίστες, κάντε μαζί καμιά βόλτα στη γειτονιά, βάψτε έναν μίζερο τοίχο κι άμα πετύχετε κάνα στοχάδι σβήστε το. Τυπώστε (ή ζητήστε από εμάς, έχουμε μπόλικο) και κολλήστε κανένα αντιφά αυτοκόλλητο. Ξέρετε καλά επίσης τι να κάνετε άμα βρεθεί κανένας ρατσιστάκος και προσβάλει συμμαθητές από άλλη χώρα. Όλα τα παραπάνω μπορούν να τα κάνουν όλοι και όλες και, πιστέψτε μας, δεν είναι καθόλου μικρή υπόθεση για μια γειτονιά.

Όταν βρεθήκανε τα πρώτα άτομα που συστήσανε τότε την πολιτική ομάδα του antifa selanik είχαν όλοι την ίδια ανησυχία μέσα τους. Ότι «κάτι πρέπει να κάνουμε». Εκείνη τη στιγμή το ήταν που καταλαβαίναμε ότι ο φασισμός (με ή χωρίς σβάστικα) είχε απλωθεί σε όλες τις πτυχές της ζωής μας. Ο διάχυτος κοινωνικός ρατσισμός που βιώναμε, η αλληλαγή των κοινωνικών συσχετισμών (σε βάρος μας), η κρατική ανατροφοδότηση του οργανωμένου κομματιού του φασιστικού χώρου στην Ελλάδα μας έβαζαν από μόνα τους σε μια θέση μάχης. Σε μια θέση μάχης απέναντι στους οργανωμένους ή μη φασίστες της ελληνικής κοινωνίας. Και είναι πολλοί. Αντιλαμβανόμαστε ότι το ζήτημα των φασιστών δεν μπορεί να λυθεί ούτε με τα μπράτσα μας (τα οποία άλλωστε δεν έχουμε), ούτε φυσικά περιμένουμε το κράτος να το λύσει με τα Δικαστήρια. Ο φασισμός έχει πολλή πρόσωπα. Είναι ο ρατσιστής μικροαστός γείτονας που φωνάζει στο καφενείο ότι η «Ελλάδα δεν χωράει άλλους μετανάστες», άσχετο αν νοικιάζει ένα διαμερισματάκι τρύπα σε μια οικογένεια μεταναστών, το αφεντικό που έχει βρει άπειρους τρόπους να βγάξει φράγκα εις βάρος μας, είναι ο μπάτσος που κυνηγάει στο δρόμο όποιον αμφισβητεί την αυθεντία του κράτους είναι, είναι.... Εμείς από την πλευρά μας προσπαθούμε και έχουμε επιτύχει να έχουμε μια ενεργή παρουσία στη ζωή της πόλης με μοιράσματα κειμένων σε σχολεία και στο δρόμο, με βαψίματα και αφισκοκολλήσεις στους τοίχους, με πορείες και συναυλίες στις γειτονιές της Θεσσαλονίκης προσπαθώντας πάντα να αμφισβητούμε κάθε ρατσιστική μπουρδα που ακούμε, να ανταπαντάμε στους κρατικούς σχεδιασμούς εις βάρος μας, να βάζουμε πλάτη και να προωθούμε τα συμφέροντα της τάξης μας από αντιφασιστική σκοπιά. Παράλληλα όμως προσπαθούμε να βρίσκουμε και άλλους σαν και εμάς, φιγούρες της ντόπιας και μη εργατικής τάξης που αντιλαμβάνεται ότι η αντιφασιστική δράση δεν είναι κάτι εφήμερο και στιγμιαίο αλλά ένας αγώνας διαρκείας.

ANTIFA REPORT #18

Έκδοση δρόμου της αντιφασιστικής συνέλευσης antifa selanik / Νοέμβριος 2019 / τεύχος 18